

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL CLAM DE TOTHOM

—Volem la vida de "El Poeta".

El diàleg de les llengües

Per damunt de les restriccions actuals, ha començat un diàleg entre alguns intel·lectuals de Castella i alguns intel·lectuals de Catalunya. A unes paraules falgueres per a la llengua catalana adreçades per un grup d'escriptors castellans al Directori militar, contesta un grup d'escriptors catalans amb paraules d'agraïment i de confirmació dels propis ideals.

Aquest diàleg no tindrà, al nostre entendre, conseqüències polítiques. Els que s'imaginaven el contrari, es fan estranyes il·lusions. Seguirà l'evolució dels pobles, i la història dirà en el seu dia la darrera paraula. Però sempre és bo que en mig dels plebs ètnics i polítics s'alci la veu serena de la intel·ligència a fi que el soroll i la passió de les lluites no trenquin l'amistat entre els esperits lliures de l'una i l'altra banda.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

Es interessantíssim l'actual diàleg de les llengües catalana i castellana. A les paraules de Castella responen paraules de Catalunya. Però la cosa potser més interessant de totes, és que una part considerable dels intel·lectuals catalans, es reserva i calla. Calla perquè creu que més val el silenci que l'expressió incompleta del propi pensament en matèries essencials. I de vegades hi ha silencis que tenen tanta o més vàlua que un missatge.

Noblesa, riquesa, burgesia i proletariat

Tenim Ajuntament nou a Barcelona. I nou de trinca. Trinca, i fa bon so, com una moneda llegítima, feta amb metall de llei. Com no ha de fer bon so el nou Ajuntament, si hi ha totes les teclès i totes les cordes previstes pel magne Estatut del senyor Calvo Sotelo? Hi ha regidors corporatius i altres qui no representen cap corporació, sinó que representen en general el poble, la multitud, la massa.

Repasseu la llista de regidors designats darrerament, i hi trobareu la crema del bo i millor de Barcelona. Totes les classes socials hi són representades, totes les capes de la societat han dut el retall respectiu a la Casa gran. Tenim un Ajuntament amb nobles, amb rics que no són nobles, però que ho poden ésser qualsevol dia, amb burgesos que s'han fet una posició treballant ells i els seus dependents o obrers, i amb proletaris d'aquells que es guanyen o s'han guanyat la vida amb la suor dels seus propis trons.

La *Veu de Catalunya*, amb la seva característica intenció política, ha fet una mena de presentació ràpida dels regidors nous de Barcelona. També l'havia feta *La Publicitat*, però la devia fer amb molt poca discreció, puix que la censura li va treure. Doncs, en la llista donada pel diari regionalista trobem una pila de senyors que tenen per títol l'ésser nobles o rics. Aquest títol val tant, aquí a tot arreu, que no cal que en tinguin cap més. D'altra banda, és possible que *La Veu*, s'hagi descuidat dels respectius títols d'advocat, enginyer o metge que potser tenen alguns d'ells interessats.

La cosa més bonica del nou Ajuntament és, al nostre entendre, la presència de representants del proletariat. Com a tal representant pot ésser considerat en Joan Sales Antón, vell socialista, molt socialista i molt vell, que ja ha estat una pila de coses, fins diputat a Corts per Sabadell, i que ara fa un

gran sacrifici acceptant una simple regidoria. Tanmateix creiem que En Sales Antón porta al Consistori, més que una representació específicament socialista, la representació del cooperatisme o cooperativisme.

D'altra banda és un home que sempre ha estat famós, havent crescut formidablement la seva fama d'ençà d'aquell discurs que pronuncià al Congrés sobre l'idioma català i que constituí un dels èxits més ressonants i definitius que en aquest món pugui tenir un orador.

Però el més autèntic representant del proletariat que forma part de l'Ajuntament nou, és el senyor Alegret, president de la Germandat de Sant Pere Pescador. Els treballadors del port, els pescadors de la Barceloneta i fins els pescadors de canya han d'estar plens de satisfacció i d'alegria pel anomenament del senyor Alegret, a qui molts adjudiquen, precisament pel seu nom, el caràcter del successor del senyor Alós en el paper alegre del Consistori.

Desitgem molts anys de vida i salut a tots els regidors designats pel general governador civil senyor Llussader. Els desitgem molt d'encert en la seva difícil missió. De la mateixa manera que el Directori militar es proposa l'engrandiment d'Espanya, el nou Ajuntament s'ha de proposar l'engrandiment de Barcelona. I quan sigui gran Espanya i sigui gran, o encara més gran Barcelona, serà també gran Catalunya, com ha dit diverses vegades, si no recordem malament, el nostre admirat compatriota Aníbal Sala.

FULMEN

Deshumanització de l'art

Tal sembla ésser la tendència que s'observa en certa joventut intel·lectual i artística. Deshumanitzar l'art. Però això és possible? Sembla que sí, si acceptem les premisses i conclusions que, en relació amb aquesta possibilitat, ha sentat el senyor Josep Ortega i Gasset.

En una sèrie d'articles publicats temps enrera i que hem pogut llegir amb algun retràs, coherent i defensiu el senyor Gasset la tendència dels qui pretenen deshumanitzar l'art, amb el pretexte de que l'art, com cosa selectíssima, ha d'ésser solament comprès per uns pocs

esperits selectes, és a dir: per artistes i no per tots els artistes.

Cal que repetim aquí la pregunta que ja hem fet abans; però això és possible?

No volem deturar-nos a examinar si l'art actual, en part o tot, és deshumanitzat; això ens importa ben poc; lo per a nosaltres important, és saber si pot haver-hi un art que no sigui humà, si fora dels límits psíquics i ètics de l'home pot crear-se una forma artística qualsevol, plasmar una realitat, produir una sensació, fondejant-les de la més exquisida bellesa. Perquè, per a nosaltres, moltíssim menys intel·ligents que el senyor Gasset i els intel·lectuals de la seva devoció, però admiradors de l'art en totes les seves múltiples manifestacions, aquest no és més que la realitat d'una cosa, d'un so, d'una imatge presentada en el seu aspecte més pur i més sublim.

La estatuària, una de les manifestacions de l'art, què ens representa? Imatges de coses humanes en el seu aspecte natural.

Ens importa res que no sigui natural, que no vingui de la naturalesa, i per lo tant, humà, l'art pictòric? Serà religiós o profà; cercarà els seus elements en les belleses naturals o en les misèries de la vida; això no té importància; però és en els variats i múltiples de la naturalesa humana, on el pintor troba sempre el motiu de la seva obra d'art.

I el music? Podrien dir-nos aquests senyors que ens parlen de deshumanitzar l'art, si fou abans la nota escrita, el pentagrama, que el so... humà, molt humà?

Tota la música des de la que han escrit els mestres més lloats fa segles an aquesta part, fins a la que escriuen els contemporanis nostres, no és altra cosa que la evolució o formes més complicades d'execució i bellesa harmònica del folklorisme popular. El chor d'*Els mestres cantors* de Wagner, aquesta pàgina d'una bellesa musical incomparable, és presa —el seu motiu fonamental— d'una cançó que els sabaters de portal de Gant cantaven, i potser encara cantin avui, mentre picaven la sola que posaven a les sabates.

I sens anar a cercar tan lluny ni fora de la nostra terra, tota la música espanyola actual no arrenca de motius populars que la musa d'aquesta multitud, a la que el senyor Ortega i Gasset i els seus *soi dissonant* intel·lectuals consideren incapaç de cap emoció estètica?

Les mateixes sardanies, exuberants i riques en motius populars, volen dir-nos aquests senyors on és el taumatürg que les creà, prescindint del motiu popular?

I referint-nos a aquests moments poètics a tot desgast, sobrevivint a través de les generacions, qui els creà?

A Homer s'atribueixen la «Iliada» i la «Odissea». L'existència del cec d'Es-mirna s'ha posat en dubte; però el que no s'hi ha posat és que els poemes dels dos llibres famosos siguin poemes eminentment populars. Els creà la imaginació del poble, encara que després el poeta els recollís i recités.

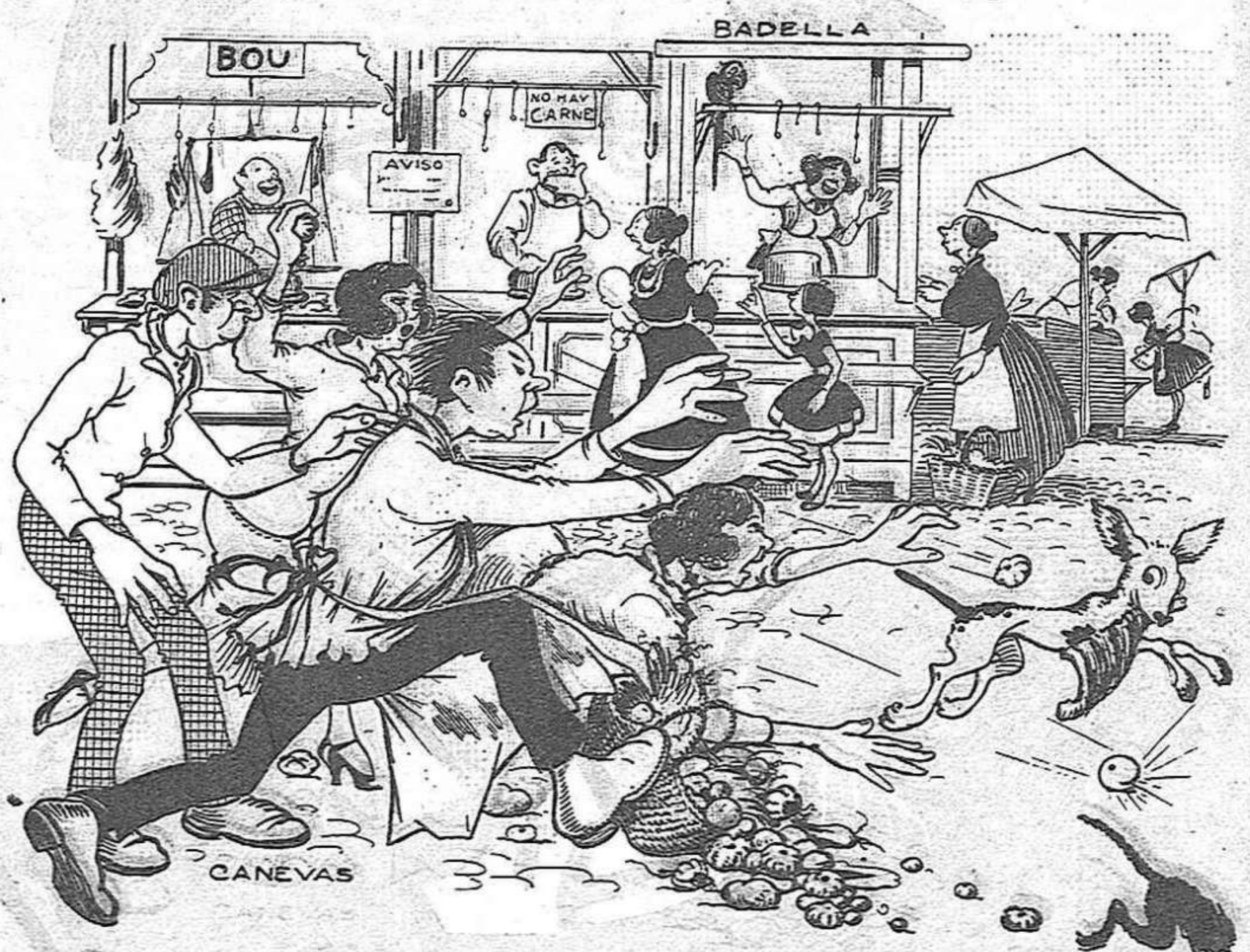
Deshumanitzar l'art? Quina solemne tonteria! Després de lo dit ens sembla que no hi pot haver el més petit dubte de que l'art, tot art, és humà i no pot ésser més que humà.

Es que, potser, aquesta selecció d'esperits de que ens parlen els humanicides artístics, són éssers d'una textura psíquica, moral i ètica diferent a la dels demés sers humans? Perquè no concebem la possibilitat de que els homes facin coses que no siguin humanes, profundament humanes. Així com la ciència, el materialisme i el positivisme científic ens plantejen el problema de la no creació del món per Déu, fundats en que un ser d'esperit pur no podia crear coses materials sense desmentir la seva pròpia existència, sense negar-se a si mateix, nosaltres, pobres diables que res tenim de filòsofs, i que demanem perdó al senyor Gasset pel nostre atreviment, no concebem com l'home, que és humà, res més que humà, pot fer coses que no ho siguin, perquè, al cap i a la fi, deshumanitzar l'art és sentir la possibilitat de que els homes facin coses que estan fora de la seva naturalesa.

Si ens haguessin dit que la cultura del poble no arriba a capir el valor real i estètic de moltes de les obres artístiques actuals, hauríem assentit i ratificat les seves paraules, posant-hi, no obstant, aquesta nota: «No les capeix perquè la ignorància sistemàtica a que se l'ha sotmès ha atrofiat en gran part les seves facultats artístiques, i més que a veure un art superior que segueixi engrandint aquest divorci, s'ha d'enlairar la cultura del poble fins que el compregui, fent, si això és possible, un art en harmonia amb els seus coneixements. Es una heretgia, se'n dirà. L'Art és art en tota la seva integritat, o no és art. Potser això sigui cert.

Existeixen obres literàries d'un valor incalculable; però existeix també l'alfabet; sense aquest mai haurien existit aquelles. I entre l'alfabet i l'obra literària existeix una sèrie interminable d'escrits, monografies i assaigs literaris que serveixen per a arribar a la culminació en l'obra mestra. Es en literatura on trobem millor escalonat el camí que du al cim. Per què no intentar quelcom semblant en les demés manifestacions artístiques, per a enlairar al poble fins a la seva comprensió, en comptes de volguer deshumanitzar l'art, sostreure'l al coneixement de tots els homes?— A. PESTANA

El conflicte de la carn

—Que no hi ha carn diuen? Doncs . . . menjarem gats i gossos!

RIMES ROMES (1)

La senyora Marieta,
veïna de l'escaleta
on té el pis un servidor,
del dimarts que està malalta,
i la pobra té una galta
que de veure-li fa por.
Ai, la senyora Maria!
gemega de nit i dia,
car tot el cap li fa mal;
i a tothom contà esverada
que d'una gran bufetada
li ve l'inflor colossal.
I té raó la senyora,
car es veia regidora
del novell Ajuntament,
i de no ser nomenada
li vingué una foguerada
i el cop de sangs consegüent.

L'Ajuntament de Canet
ara canviat ha sigut;
i els nous regidors, de pet,
celebrar sessió han volgut
Canet al fi es regenera,
Canet molt camí farà,
i si tot va de primera,
manoi, ca-net que serà!

A un vell periodista,
En Ferrer Bitini,
aquesta vegada
l'han fet concejal;
és perquè s'assembla
amb En Mussolini;
i això, és clar, agrada
en el temps actual.
Renoí, quina glòria
per la nostra classe,
veure's inclúida
dins l'Ajuntament,
ja dirà l'història
d'aquest temps que passa,
que fou distingida
de faisó eloqüent.

Seixanta quatre bons senyors
ara tenim de regidors;
tots molt polits, tots enllustrats,
i saberuts i ben triats.
Quin goig farà l'Ajuntament
quan sortirà correctament

(1) Vull dir sense punta.

per a assistir en incorporació
a la formosa processó
del Corpus, poso jo per cas,
portant la banda al seu dret
amb En Lamotte de Grignon
tocant la marxa de Mignon!
Marcarà el pas rítmicament
nostre formós Ajuntament,
mostrant al públic el faixí
d'aquell vermell color de vi,
que un dia tou tan desitjat
pels ambiciosos de ciutat!
Un cop retornin de la Sèu
tots a caseta, *menos deu*
que portaran el pes cabdal
de l'actuació municipal.
Com si no fossin regidors
cinquanta quatre bons senyors.

La bella Galícia
així, d'un plegat,
ha volgut fer una
Mancomunitat.
I també València,
des del mes passat,
a les tres províncies
ha mancomunat.
Si cundeix la cosa,
veurem aviat
el règim d'Espanya
del tot canviat.
El formós exemple
qui l'haurà donat?
Nostra Catalunya,
que sempre és estat
a la devantera
del Progrés sagrat

FLOX

La mort d'En Serra i Constansó

Són innumerables les lletres que re-
bem de condol per la mort del nostre
company Serra i Constansó, «Jeph de
Jespus». Entre elles n'hi ha una del
batlle de Pobla de Claramunt, En Lluís
Ferrer, qui, en nom de l'Ajuntament, ens
dona el condol, i uns versos del senyor
Marcel Català a la bona memòria del
nostre amic.
Gràcies a tots.

SENSE CALIFA

La fe se'n va

Estem ben lluny d'aquells temps d'epo-
pèia en que els déus alternaven amb els
homes i les bestioles. L'humanitat es va
emancipant, una mica ara, i una mica des-
prés, de tot ço que l'entrebancava en la
ruta per a la possessió de la seva mateixa
consciència i de les veritats universals.

Amb la decapitació de Carles I i de
Lluís XVI els reis devingueren més hu-
mans i enfront del dret diví els pobles
establiren els drets de l'home: El divorci
acaba amb l'origen diví del pacte matri-
monial i la moderna Economia demoleix
l'inviolabilitat evangèlica del dret qui-
ritari...

La tràgica desaparició del tsarisme
deixa a cent setanta milions de sers hu-
mans sense representant de Déu...

I ara aquesta gentil i cortisana depo-
sició del Califa, de l'hereu directe de
Mahoma, romp la tradició d'unitat reli-
giosa de 300 milions d'islamites.

Aquestes violències als credos formals
de la fe mística, s'exerceixen sense que
els creients empenyguin cap creuada
santa. Però la fe subsisteix, es dirà, i la
Meca continua éssent un lloc sagrat per
als islamites, com Jerusalem ho és per
als cristians. Però, quina fe és aquesta,
que no arbora les consciències en una
suprema convulsió de força o de vocació
al martiri?

La fe mística ja no es congria en les
catecombes ni s'exalta davant les fogue-
res purificadores. Les religions florien
amb ufana, quan eren perseguides i pros-
crites o quan l'esperit civil no havia en-
cara iniciat la seva eclosió ètica, ni l'Es-
tat era prou garantia de progrés moral
dels pobles.

Avui fóra molt difícil promoure una
guerra santa, fins entre les més fanàti-
ques tribus africanes o asiàtiques, ini-
ciades en la cultura occidental.

La pacífica destitució del Califa, és un
signe dels temps que han de tenir en
compte els místics d'Europa. I pensi's
en que el Califa era successor de Maho-

ma, que el Califat era una institució més
antiga que la dels Papes, i que la paraula
del profeta, un dels Herois de Carlyle,
és llei ultra-terrena per a una multitud
innombrable...

L'influència civil de les religions va
afeblint-se a mida que el civilisme s'orien-
ta cap a solucions morals més positives,
més humanes, a mida que els ideals van
realitzant-se i s'apropa la terra de pro-
missió...

...Car vindrà un dia en que les lleis
morals seran una ciència exacta. I llavors,
que serà la fe?

GLICINI

UN APUNTE DE LA VIDA ESPAÑOLA (1)

SAN JORGE REDIVIVO

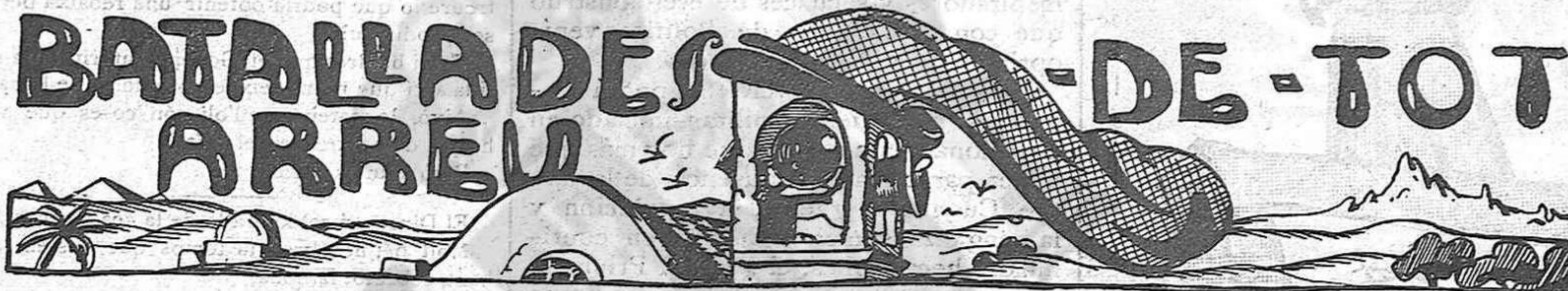
Calado el casco bruñido, ceñida la bri-
llante coraza, aparece San Jorge con la
espada en alto sobre el vencido y mor-
ribundo dragón, hijo protervo del In-
fierno. Así se ha levantado el general
Primo de Rivera, dispuesto a matar a ese
monstruo dragoniano que tenía oprimida
a España: la vieja política.

Tal vez el general Primo de Rivera no
es tan bello como San Jorge, no es tan
joven como San Jorge. Lo único cierto
es que se trata de un militar pundonoroso
y de un hombre honrado que ama sobre
todas las cosas a su patria, y que, ade-
más, sabe decidirse en momentos trans-
cendentales, jugándose al albur de un
pronunciamento su carrera y su vida.
Ya es bastante. Y el pueblo, en efecto,
le adora, si no como a San Jorge, cuando
menos como a su posible salvador.

El monstruo que hubo de vencer San
Jorge recibía su fuerza de las mismas po-
tencias infernales. El dragón que viene
a reducir el general Primo de Rivera no

(1) En Josep M.ª Salaverría és un col·laborador de
A B C, el diari benemerit de don Torcuato. A Barcelona
l'hem tingut d'hoste més d'una vegada. Però la gent no
s'ha donat de la seva presència.
Avui, nosaltres, que som gent pietosa, per a que el nom
d'aquest senyor passi a l'història, publiquem aquest article,
publicat a *Caras y Caretas* de Buenos Aires, model de la
literatura castellana.

(N. de la R.)

LA REPUBLICA A EGIPTO

D'Egipte nosaltres en sabem poques coses
com la majoria de la gent, sinó que la majoria de
la gent, per vanitat, ens vol fer creure que en
sap moltes, i nosaltres, que som homes d'una
certa humilitat, confessem que en sabem poques
coses.

A Barcelona havíem conegut a un príncep,
egipci, que tenia més d'aventurer que de príncep,

Morcos Hanna Pasha

que va regalar un abric a un amic nostre perio-
dista, un abric que li devia costar un ull de la
cara, perquè es tractava d'un dels periodistes
més grossos de Barcelona.

Després havíem llegit *La filla del rei d'Egipte*,
de George Ebers.

Després ens havíem enterat de les desgràcies
de Cleopatra amb Marc Antoni.

I de les desgràcies de Tuthankhamen, al que,
ni després de tants anys d'estar mort deixen
estar tranquil.

Després sabíem que hi havia un riu—encara
hi déu ésser—que en deien el Nil.

Després—una temporada que ens va donar
per fer el *curridu*—havíem fumat unes quantes
dotzenes de cigarrets egipcis, perquè creiem que
fumar aquests cigarrets donava més postín que
fumar-ne de l'estanc. La veritat és que més dol-
ents que els de l'estanc no ho són.

Heu's aquí tots els nostres coneixements egip-
tòlegs.

Avui ens enterem de la república que volen a
Egipte. D'avui en endavant aquest serà el conei-
xement més alegre i encoratjador que tindrem
d'Egipte. Davant d'aquest s'esborren tots els
altres coneixements. Perquè els altres conei-
xements, pertanyen a la història o a la llegenda, i
aquest pertany a l'humanitat.

EL SECRET DEL DESERT

Per a nosaltres, pobladors de ciutats iguals, uni-
formes, lletges, fosques, mancades d'arbres i
fonts, els paisatges desconeguts i d'un cert
prestigi literari com el desert immutable i mis-
terios, la Rússia misteriosa i hermètica d'abans
de la revolució, els rànjos de l'Arizona, etcètera,

etcètera, tenen un encís d'una força irresistible.

Heu's aquí el desert! El desert que sembla con-
vertir en una màgica mentida l'horitzó. El desert
amb les seves espantoses tempestes de sorra, les
seves nits d'una serenitat meravellosa, florides
d'uns estels com no s'han vist mai al cel d'Europa,
brut del fum de les enormes xemeneies, les seves
caravanes de dromedaris pensatius, carregats de
mercaderies precioses, guardats per beduïns fer-
rotges i guerrers, els seus oasis en els que hi han
els plomalls d'unes palmeres, un pou... I els seus
morts.

El desert es nodreix de carn humana. Tot el
desert, amb el seu mar de sorra daurada, és com
una boca enorme, sempre a punt d'engolir bès-
ties, homes i coses. S'és surt d'una ciutat per a atra-
vessar el desert camí d'una altra ciutat, però mai
se sap si es durà a bon terme aquest viatge. Mai
se sap si tornarem a veure al qui se'n va per a
creuar el desert.

Aquesta tragèdia tots la sabem, però tots sem-
blem no volguer saber-la, tots semblem haver-la
oblidada. En el fons, això no és indiferència o
egoisme, com podria semblar, sinó por. La por
de lo desconegut, que és la més horrorosa.

Així davant aquesta bella fotografia del desert
sentim que la nostra carn d'homes civilitzats,
d'homes a cobert dels perills de la vida nómada,
s'estremeix d'horror i de pietat.

Heu's aquí el secret del desert. Heu's aquí
com descobrir un secret mai és una cosa massa
agradable.

EL SHA DE PERSIA

El Sha de Pèrsia, aquell senyor que en les
fotografies de Deauville i Madrid semblava un

cigronet, ja no és Sha. S'ha vist obligat a abdicar
a favor del seu fill. A Pèrsia volien la república—
que la tindran dintre de poc o em deixo tallar
una orelleta—però, per a començar, això d'una re-
pública els va semblar massa gros. Varen tenir
por de fer-ne un gra massa. I es varen satisfer
amb una abdicació.

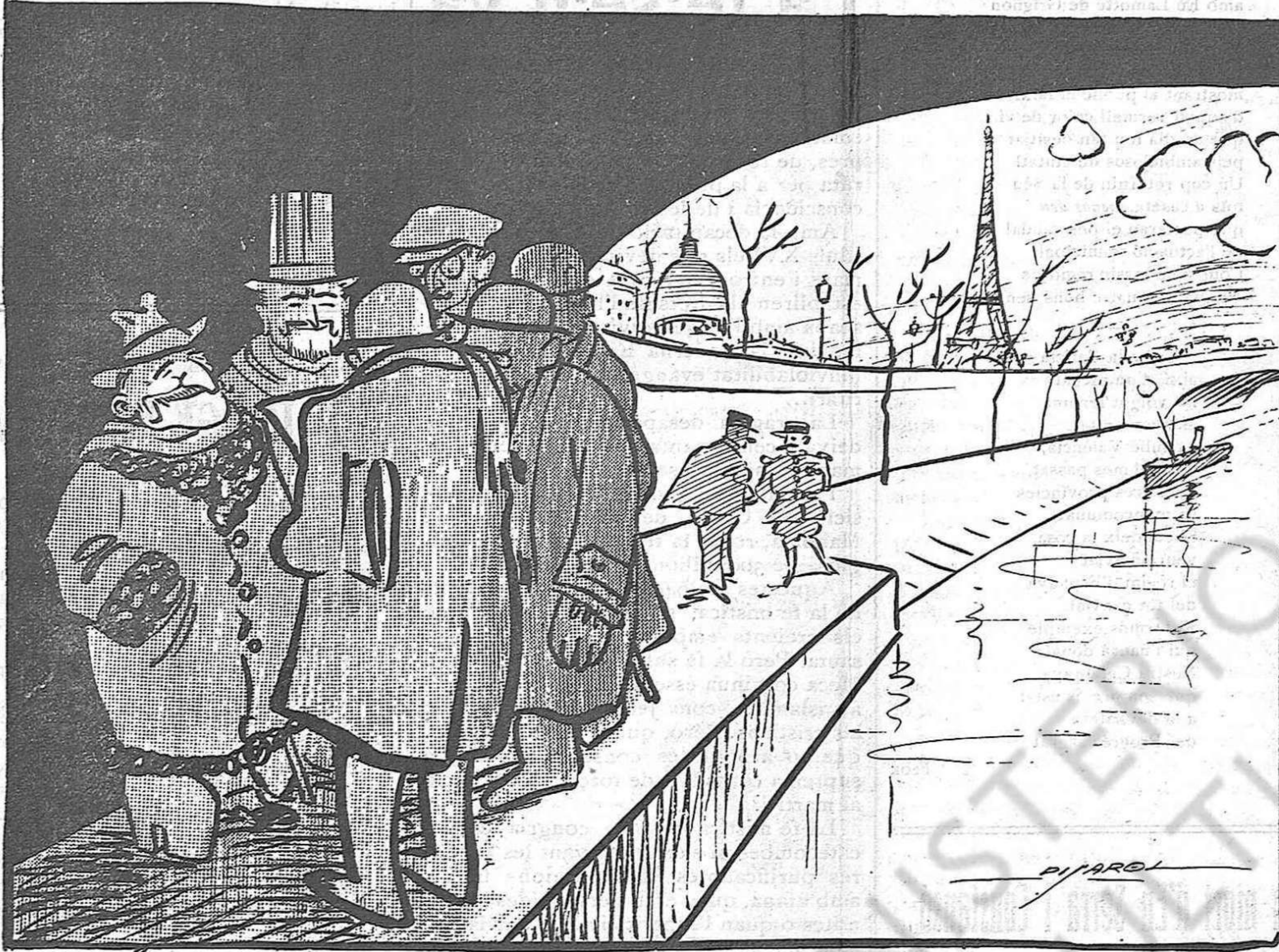
Perquè aquest Sha que tenien no feia per
ells. Semblava empeltat de maleta: es passava la
vida viatjant. A Pèrsia hi anava de tant en tant
per compromís, però no s'hi divertia gaire. Es
divertia més a les grans capitals d'Europa i a les
grans platges de moda. Era un rei a la moda dels
Manuel de Portugal, Leopold de Bèlgica, un rei
a lo novel·la de l'Abel Hermant. Però els perses
digueren:

—Què s'ha de fer amb aquest Sha?
I l'han destronat.

El sha de Pèrsia

Els ex-polítics a París

— Em sembla que, reunint-vos tan lluny, no fareu res, minyons!

Lliçió d'aritmètica

— Doncs miri, senyor mestre, si he de comprar tot això, encara en faltaran sis durus!

recibe de tan lejos ni de tan hondo su fuerza, pero no es por eso menos dragón, menos infernal ni menos poderoso. El caciquismo, la concupiscencia, la mala administración, el abuso, el fraude, la camaradería y el despilfarro, junto con la ineptitud y el escepticismo, son los inspiradores y secuaces de ese monstruo que con el nombre de Política venía oprimiendo a España.

La crítica más severa no podrá negarle al movimiento militar iniciado en Barcelona una cualidad que hoy más que nunca parece rara: la ausencia de la sangre. Cuando la guerra, la revolución y la venganza sumen a Europa en continuadas hecatombes, el general Primo de Rivera ha podido mantener ese gesto de humanidad y de decoro que lo convierte en un caso excepcional. Ha hecho una revolución sin verter una gota de sangre. Ha asumido el máximo poder sin descomponer su ademán caballeresco. Ni la menor venganza, ni la más leve crueldad... Esto sólo bastaría para hacer enmudecer a sus enemigos.

Los amigos se abrazan en la calle, y más de un buen patriota ríe hoy como no recordaba haber reído en muchos años. Hay una esperanza en todos, una sensación de que alborea un tiempo nuevo... ¿Demasiada credulidad? ¿Excesiva confianza en los limitados poderes de los hombres? No sé. Pero uno prefiere esta credulidad y este entusiasmo del público español, a aquel negro escepticismo de antes. La fe, aún como simple espectáculo, es mil veces mejor que el pesimismo, y en estos momentos España está llena de fe en la justicia y de esperanza en el porvenir.

JOSÉ M.ª SALAVERRÍA

(De Caras y Caretas. Buenos Aires).

REPICS

Llegeixo:
«Ha tornat del seu viatge a l'estranger l'exdiputat provincial i president d'Acció Catalana, En Jaume Bofill i Mates.»

Els nostres personatges són així, començant per En Cambó. *Hacen que se van y vuelven.*

Es deia que vindrien els famosos Guerrero-Mendoza, aquells còmics il·lustres de recordança inesborrable.

Però, després, es tornà aigua poll.

Que han de venir, pobres!

Ja saben que els esperem fa anys per a demostrar-los la simpatia que els hi tenim per l'acte deshonrat que feren a don Angel Guimerà.

I tenim al cervell aquell telègrama famós de: *Marta: Te felicito a tu y a toda la compañía.*

Pobres rics farandolers!... No s'acosten ni a deu llegües a la rodona...

N'estem segurs.

L'Alba s'ha fet republicà.

Amb aquesta república podem anar, ara, fins al Clot.

Estem salvats...

Va dimitir, per centèsima vegada, el llop de la França.

No li fou admesa la dimissió.

Clar. Ningú com ell per a treure el pèl als qui encara en porten.

França no té república. França és una nova cursal d'un tsarisme modernitzat.

El temps serà testimoni.

El carrer de Sant Pau en dies de pluja fa l'efecte dels Dardanel.

Sobreix l'aigua perquè les clavegueres no l'engoleixen i se'n entra a les botigues, clavant cada disgust que fa tremolar les pedres.

I el Municipi... tan fresquet.

Ha mort a París el quefe del partit feixista a França, senyor Bonserve, a causa d'un tret que va rebre d'un anarquista italià.

En Bonserve com que feia un *malservice* a l'humanitat, ha rebut la seva penitència...

Es lo que es pot guanyar quan se juga amb foc.

En Vidal i Planas acaba d'estrenar un drama a Madrid que s'anomena: *No matarás.*

Però perquè va matar ell, doncs?

En Papanates, és a dir, En Papanastasiu, ha organitzat un plebiscit relatiu al nou règim a Atenes...

Nosaltres que voldríem un sindicat de *papanastasiu* que ens portessin dies de glòria, ens veiem condemnats amb *primades* i bromes.

I tants Atene... us que no serveixen per a res..

I si n'hi ha un que val, es tanca...

Els gallecs demanen permís per a exportar milers i milers de tones de blat.

Sabiem que eren bruts, però no que fossin ruïns.

Es a dir que a Espanya estem demanant l'abaratiment de les subsistències i encara es vol treure lo que podria obtenir una rebaixa per ésser productiu...

No hi ha dret que el Govern autoritzi una sortida així que reanudeix en perjudici de la nació Això, lo mateix que l'oli, són coses que no hi hauria dret a treure del país.

Però aquí es permet tot...

El Directori estudiarà lo de la «calderilla»...

Molt bé; nosaltres fa temps que l'estem acabant, sobretot la bona.

Que la compri amb un 30 per 100 de rebaixa i la fongui i en faci de nova; serà un benefici d'uns quants milers de duros.

Però nosaltres sabem un medi molt radical: Que s'acoblin els comerciants i que se la facin córrer els uns amb els altres; ja veureu com el poble anirà a comprar-hi...

De no donar-hi nosaltres valor, serem uns pastanagues.

A Girona, en molts establiments, l'accepten i el públic està altament satisfet.

Es una solució que no necessita apoi de ningú.

Es prepara la llauna, *La portera de la fàbrica* en pel·lícula.

No és estrany que la morfina i cocaïna estiguin a l'ordre del dia.

Per a morir de fàstic, o imbecilitat al cine, val més veure *Les mil i una nit* en mig d'un somni d'èter...

Es fuma als teatres, malgrat aquell cartell ridícul que diu *por orden gubernativa*.

Això és Xauxa.

Es fuma i s'escup des del galliner abaix a les butaques.

I les nostres autoritats, com que no hi veuen, callen.

Nosaltres, que per desgràcia hem d'anar a tots els teatres, veiem al Paral·lel i teatres de raval que el públic és altament mal educat. I els altres teatres, freqüentats per gent fina, també.

Al «Coliseum» fan el *Clec!*

Al Banc de Barcelona feren el *clac!*...

I l'Espanyol de Crèdit el *clac!* (que barraren les portes per a fer-ne ara un cafè).

Impremta La Campana i L'Esquella, Oim. 8.-Barcelona